

[Gert Petersen]

en særlig 13 ugers regel i lov om arbejdstilbud til ledige, for at få gennemført forringelser for børnefamilierne og for yderligere at svække indsatsen mod ungdomsarbejdsløsheden. Det er ifølge statsministeren meningen med den dagsorden, og det er dog statsministeren, der har regeringsmagten, og ikke hr. Niels Helveg Petersen.

Anker Jørgensen (S):

Jeg mener, det er rigtigt, at jeg ved denne lejlighed gør ganske få bemærkninger om det, vi med ét ord kalder sikkerhedspolitikken.

Jeg mener, det er en god ting, at regeringen ved statsministeren har tilkendegivet, at grundlaget for regeringens sikkerhedspolitik nu også er dagsordenen af 26. maj i år. Jeg vil gerne udtrykke min glæde og tilfredshed med, at regeringen på så afgørende måde har flyttet sig, at regeringen rent faktisk, sådan må jeg forstå det, har accepteret den dagsorden af 26. maj 1983, som blev foreslået af socialdemokratiet.

Da vi foreslog den, var der ingen grænser for den forargelse, der blev rullet op her fra alle de borgerlige partiers side minus de radikale. Man talte om, at der var slået dybe skår i 34 års samarbejde om bl.a. forsvars- og sikkerhedspolitikken. Nu må man tro, at disse skår er helet, for nu har regeringen flyttet sig over på det, socialdemokratiet sagde om atomraketpolitikken: at det i og for sig er en rigtig politik. Og regeringen gør den også til sit grundlag ved sine forhandlinger i international regie.

Desværre kan vi ikke sige, at vi er lige så glade for regeringens politik på andre områder. Jeg skal ikke her træde i alt dette med det sociale, selv om det er uhyre vigtigt. Statsministeren holdt en tale, som jeg gerne vil komplimentere statsministeren for. Det var en helt igennem strålende og god tale, statsministeren holdt. Den var et kunststykke i den forstand, at det lykkedes ham fuldstændig at fjerne enhver fornemmelse af – hvis ikke man virkelig vidste og holdt fast i, hvad sagen egentlig drejede sig om – at denne regering er en socialnedskæringsregering. Det kan påvises punkt for punkt, og det kommer bl.a. til udtryk i den dagsorden, socialdemokratiet har foreslået, og som derfor burde

kunne vedtages også med de radikales stemmer.

Det, jeg mener der i særlig grad er grund til at være utilfreds med, er, at når regeringen ved statsministeren og ved finansministeren for pressen skal forklare, at der sandelig ikke er tale om sociale nedskæringer, at der sandelig ikke er tale om, at det er de fattige, der må betale regeringens kriseløsninger, så siger man bare noget helt andet. Man viger udenom som katten om den berømte varme grød.

Der er meget mere ræson i det, en særdeles kendt dansk erhvervsmand sagde for nylig. Han har stor sans for PR. Han sagde, at regeringen gør det eneste rigtige: den tager fra de fattige og giver til de rige ... (*Afbrydelse*). Ja, det er vist rigtigt, at det var den herre, der blev nævnt nede fra salen. Det er en af de erhvervsfolk, som klart og åbenlyst siger, at han støtter regeringen, han støtter de konservative – han støtter for resten også fremskridtspartiet. Det må alt sammen være et udtryk for, at det er regeringens politik. Det andet er at camouflere tingene, og det beklager jeg meget.

Det, der er det aldeles afgørende i den aktuelle situation, er faktisk, at regeringen har valgt side. Regeringen har bestemt sig for, at samarbejdet skal foregå til højre i folketingsalen. Dette politiske samarbejde, som statsministeren er talsmand for, er et samarbejde mellem de fire partier i regeringen og fremskridtspartiet. Der er ikke spor af samarbejde over midten i dansk politik. Der er ikke spor af det, som den tidligere hr. Christophersen og den tidligere hr. Poul Schlüter, nuværende finansminister og statsminister, giver udtryk for. Der er ikke spor af den megen ønsketænkning eller snak om, at der skal samarbejdes over midten.

Det kan måske gå et stykke tid. Det kan godt være, at det virker meget friskfyragtigt, når statsministeren kører det løb, men jeg vil tillade mig ved denne indledning til folketingssamlingen at sige: pas nu på, hr. statsminister! Pas nu på ikke at lukke så meget af for forhandlinger og åbenhed, at den eneste betingelse, I har, er, at vi bare skal bøje os for jer! Samarbejde forudsætter, at der vises afgørende imødekomenhed, også over for socialdemokratiets synspunkter, men det er åbenbart det, man ikke vil. Det er ordentlig snåk, men så sig det!